

утвърждаване на антигенденциозната концепция на д-р Кръстев (респ. на кръга „Мисъл“). Подобен теоретически манифест, реализиран напълно чрез знака „минус“, т.е. надграден върху негативните оценки и наблюдения, в действителност не би бил възможен, ако не съществуваха „виртуозните калейдоскопии“ на Вазов.

И така – след раздробяването на Вазов в ред стойности и безстойности функции – литературата закономерно разгръща едно безрадостно поле на *не-авторовост*. Тя разкрива своето безличие, равност, отсъствието на индивидуалности. В центъра на така зададения облик на българската литература е разположена тезата за прекъснатите духовни връзки, а заедно с нея и презумпцията за настъпил мощен срив, отворил непроходим пролом в художествената традиция. Парадоксът обаче идва от другаде: в повечето критически отзиви, в предговора към „Стихотворения“ на Яворов (1904), в манифестно звучащите статии „Блянове на модерен поет“ (1903), „Българската народна песен“ (1904), „Българската поезия“ (1906), Пенчо Славейков – най-гръмогласният вития и най-ярката персонафикация на литературната парадигма – неизменно изразява все един и същи блян: по силна творческа индивидуалност, по забележителен *автор* „почерк“. *Речта* на интелектуалеца Славейков възпътвава една трагична диалектика: презирайки реалното, злободневното, емпирично-битовото, парадигматичният поглед не забелязва и припознава из дебрите му основа, което в по-силна или слаба степен се доближава до естетическия идеал. Заради вечното догонване на идеали и образци, заради една йерархия от стойности, представяна от П. П. Славейков като непостижима застиналост, като априорна авторитетност, духовният идеал неудържимо хипертрофира и все повече расте усещането за неговата непостижимост.

Основно следствие от парадигматичното обзирание на литературните явления е именно силното набраздяване на художественото пространство от гранични линии. Негов осно-